

Parohia Mărțișor Foaiete de duminică

Anul V nr. 6 (212)

7 februarie 2016

Duminica a 16-a după Rusalii
(Pilda talanților)

www.parohiamartisor.ro

2016 - Anul omagial al educației religioase a tineretului

*Un om, plecând departe, și-a chemat slugile și le-a dat pe mână avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, altuia unul, fiecăruia după puterea lui și a plecat. Cel ce luase cinci talanți a lucrat cu ei și a câștigat alți cinci talanți. De asemenea și cel cu doi a câștigat alți doi. Iar cel ce luase un talant s-a dus, a săpat o groapă și a ascuns argintul stăpânului său. A venit stăpânul și a făcut socoteala cu slugile. Cel care luase cinci talanți, a adus alți cinci talanți, zicând: Doamne, cinci talanți mi-ai dat, iată alți cinci talanți am câștigat cu ei. Zis-a lui stăpânul: **Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău.** Și cel cu doi talanți, a zis: Doamne, doi talanți mi-ai dat, iată alți doi talanți am câștigat cu ei. Zis-a lui stăpânul: **Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău.** Apropiindu-se apoi și cel care primise un talant, a zis: Doamne, te-am știut că ești om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai împrăștiat. Și temându-mă, m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată ai ce este al tău. Și răspunzând stăpânul său i-a zis: **Slugă vicleană și leneșă, știai că secer de unde n-am semănat și adun de unde n-am împrăștiat? Se cuvenea deci ca tu să pui banii mei la zarați, și eu, venind, aș fi luat ce este al meu cu dobândă. Luați deci de la el talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Căci tot celui ce are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce n-are și ce are i se va lua. Iar pe sluga netrebnică aruncați-o întru întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.** (Matei 25, 14)*

Pilda talanților are foarte multe înțelesuri duhovnicești și se referă nu numai la viața duhovnicească, ci și la viața umană în general, la bucuria de a fi roditor, de a dezvolta sau de a cultiva talentul ori diferitele calități și a le pune în slujba semenilor. În mod deosebit remarcăm că **Dumnezeu diferențiază darurile**, nu dăruiește tuturor oamenilor același număr de talanți: unora le dăruiește mai puțini, iar altora le dăruiește mai mulți, ceea ce înseamnă că **Dumnezeu cunoaște puterea fiecăruia** dintre oameni de a înmulți talanții și, în același timp, **dorește ca oamenii să conlucreze** și să ajute din proprie inițiativă pe cei care au nevoie de ajutorul lor.

Cu alte cuvinte, în viața oamenilor **darurile sunt împărțite și diversificate**. De pildă, nu toți oamenii au aceeași înclinație pentru aceeași meserie. Dacă toți ar avea înclinația de a fi brutari și nu ar mai exista oameni cu înclinația de a fi pantofari, atunci înseamnă că nu s-ar mai putea ajuta oamenii unii pe alții în mod complementar. Sau dacă toți ar fi profesori, ori dacă toți ar fi muncitori în agricultură, nu ar mai fi specialiști în alte domenii. Deci, **complementaritatea darurilor** este o bază solidă pentru organizarea cooperării și a solidarității între oameni, dar și pentru a fi apreciată **bogăția talentelor deosebite, dăruite oamenilor de Dumnezeu - Dăruitorul**.

Darurile împărțite în mod diferit ca număr, fel și intensitate sunt purtătoare de bucurie, dar și purtătoare de responsabilitate: de bucurie, dacă au fost înmulțite darurile primite de om prin nașterea sa după trup sau prin nașterea sa după Duhul, adică la Botez. Darurile sau harismele sunt purtătoare de responsabilitate, deoarece **aceste daruri sunt primite**, nu hotărâte de voință proprie a persoanei umane care le are. Ele sunt oferite de Dumnezeu pentru a fi cultivate și înmulțite în favoarea celor mulți, a comunității umane. Cei ce nu înmulțesc darurile primite de la Dumnezeu vor pierde lumina comuniunii cu El: *"Iar pe sluga netrebnică aruncați-o în întunericul cel mai din afară"* (Matei 25, 30).

Deci, **darurile pe care oamenii le-au primit de la Dumnezeu se înmulțesc prin dăruirea de sine față de semenii lor.** De aceea, Sfântul Ioan Gură de Aur, tâlcuind această pildă a talanților, a spus: *"Ai văzut că cel care a primit doi a făcut patru talanți, cel care a primit cinci a înmulțit și a obținut zece, adică îndoit. Iar acest îndoit înseamnă eu și semenul meu: eu înmulțesc talanții numai când ofer darul priceperii mele pentru semenii mei, pentru oamenii din jurul meu"*. Aceasta înseamnă *"i-a înmulțit îndoit, i-a dublat"*, adică nu i-a păstrat numai pentru sine, ci i-a pus în slujba aproapelui său. **De pildă, talentul și vocația de a fi** mamă sau de a fi tată se arată prin dăruirea jertfelnică de sine a părinților în creșterea copiilor; nu doar în creșterea biologică, ci și în creșterea lor spirituală și culturală, în educația dată lor. Prin analogie, în viața duhovnicească din mănăstiri, un părinte duhovnicesc care formează ucenici sau fii duhovnicești ai credinței în Hristos înmulțește darul povățuirii și al rugăciunii pentru ei, darul cuvântului ziditor și pilda faptei bune pentru cei din jurul său. De asemenea, un preot de parohie care înmulțește darul cuvântului ziditor de suflete și al păstoririi duhovnicești pe calea mântuirii credincioșilor intra în bucuria comuniunii cu Dumnezeu împreună cu păstorii săi.

În concluzie, reținem că **cea mai mare bucurie binecuvântată de Dumnezeu este înmulțirea darurilor primite de la El.** Iar această înmulțire a darurilor presupune smerenie și hărnicie, nu mândrie și lenevire, dar mai ales iubire de Dumnezeu și de aproapele. **Dacă talanții cuiva sunt înmulțiți în folosul comunității umane, cel talentat aduce bucurie lui Dumnezeu și semenilor lui.** Așadar, bucuria din Evanghelia de astăzi este bucuria hărniciei și a dărniciei, bucuria rodirii prin dăruirea de sine, bucuria celui care a făcut mult bine altora, asemănându-se astfel cu Dumnezeu Cel Mult milostiv. Numai această bucurie a rodirii este bucuria deplină în viața unei persoane și a unei comunități umane.

Să ne rugăm Domnului Iisus Hristos să ne dăruiască tuturor bucuria de a fi chemați și onorați de El cu aceste cuvinte: *"Bine, sluga bună și credincioasă, peste puține (daruri) ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră în bucuria domnului tău!"* (Matei 25, 21), spre slava lui Dumnezeu și spre a noastră mântuire. Amin!

+ Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Anunț: Contribuția anuală pe 2016 : 50 lei / familie. Se poate plăti la Dl. episcop Captiu Mircea

Toaca, un cântec al dorului după Cer

Toaca, un obiect nelipsit din bisericile noastre, **ne cheamă către locașurile de închinăciune, anunțând începerea slujbelor sau momente mai importante din cadrul lor**. Prezența toacei în cultul divin ortodox românesc s-a fixat atât de bine, încât nu putem concepe o slujbă ori un eveniment important din viața comunității fără ea. Scriitorul Lucian Blaga, în dramatizarea „*Arca lui Noe*”, folosește tema unui **text siriatic din secolul al VI-lea numit „Peștera Comorilor”, care prezintă o legendă despre apariția și folosirea toacei**. Potrivit acesteia, Dumnezeu a poruncit lui Noe ca, după ce va termina de construit corabia, să confecționeze o toacă mare, din lemn, apoi să bată de trei ori pe zi în ea, spre a vesti lumii iminența potopului.

Revenind la rolul toacei în cultul ortodox, trebuie să remarcăm că în numeroase zone ale țării noastre, cu precădere în mediul rural, încă se păstrează obiceiul de a se anunța în ajun oficierea Sfintei Liturghii, prin folosirea toacei și clopotului. Mulți credincioși încetează munca și, întorcându-se către răsărit, se închină cu toată evlavie, începând frumosul ritual de pregătire sufletească și trupească în vederea întâlnirii cu Hristos în dumnezeiasca Liturghie de a doua zi.

Lovirea în lemn, „**tocatul**”, **il întâlnim și în alte tradiții religioase**. De exemplu, călugării budiști tibetani se serveau de un fel de toacă, numită gandi, ca **să marcheze începerea ritualului de confesare a păcatelor**.

Lovirea într-un lemn sau în alt obiect din metal se pare că a apărut **în Biserica primară, ca să anunțe programul liturgic creștinilor prizonieri de autoritățile romane**. Oficierea slujbelor fiind interzisă, creștinii se adunau în ascuns, fie în catacombe, fie în diferite case particulare, pentru a participa la ritualul euharistic.

Semnalele sonore de chemare la slujbe nu au fost emise de la început de toacă ori de clopot. Pe la mijlocul secolului al IV-lea, Sf.Pahomie, îndemna pe pustnici să se îndrepte către biserică la auzul sunetului tubei, adică al trâmbiței. Tot la trâmbiță se referă și Sf.Ioan Scărarul, egumenul călugărilor din Sinai, afirmând că ea „*adună ceata fraților la rugăciune*”. Pe la începutul sec. al V-lea, Sf.Ioan Casian, ne-a lăsat mărturie că în Galia, **chemarea la rugăciune se făcea prin lovirea cu un ciocan în ușile chiliilor**. La fel se proceda în mănăstirile din Egipt sau Palestina, după cum precizează **Paladie** în a sa Istorie lausiacă. De la **fericitul Ieronim**, autorul celebrei Vulgata, varianta Nouului Testament în limba latină, aflăm că tot în secolul al V-lea, în unele mănăstiri din Betleem **cântarea „Aliluia” înlocuise sunetul lemnului**. **Abia după sec.al VIII-lea, se presupune, lovirea cu un ciocan într-o scândură lungă de lemn s-a generalizat în tot Răsăritul ortodox**, pentru ca în veacul următor să se adauge sunetul clopotului, ca o invitație la programul liturgic al mănăstirilor, iar apoi al bisericilor de enorie. Lovirea în toacă, numită și „sfintele lemne sunătoare”, semn al chemării la rugăciune, este amintită și în actele Sin. al VII-lea Ecumenic din anul 787 de la Niceea.

Pe la începutul secolului al VII-lea, Sf.Sofronie al Ierusalimului, considera sunetul lemnului drept „*trâmbița îngerilor*”. Legătura dintre lemnul **toacei și cel al Crucii** Domnului o reliefează și cartea de cult numită Triod, specifică Postului Mare. Găsim în săptămâna Sfințelor Pătimiri însemnarea: „*paracliserul lovește doar în toacă*”. Rânduiala cu pricina s-a statornicit în mod intenționat pentru ca **sunetul lemnului să ne amintească de cel produs la răstignirea Domnului pe Cruce**.

Dintre referirile contemporane privitoare la toacă, cea a părintelui Galeriu apare de departe cuprinzătoare și emoționantă: „*Toaca se dezvăluie ca o chemare vie la rugăciune, dar și ca un cântec de durere și de bucurie, vestind odată cu baterea cuielor crucii, imnul pascal de Înviere*”.

(Arhimandrit Mihail Daniliuc – www.doxologia.ro)

Ce rugăciune trebuie să spunem la examen?

Trebuie să învățați! Vin la mine unii și-mi zic: „Părinte, să vă rugați pentru că am un examen!”. Și le zic: „**Să știi că examenele nu se iau cu rugăciune, ci se iau cu învățatură**”. Poate cred oamenii că eu nu am credință în puterea rugăciunii. Însă nu! Acesta-i adevărul: **degeaba vrei să iei examenul doar prin rugăciunea cuiva, dacă n-ai învățat nimic**. Tu trebuie să înveți! **Te ajută rugăciunea, dar știți cum te ajută? Ți dai o dispoziție, nu te blochezi, înțelegi, dar numai după ce ai învățat**. Dacă nu ai învățat, nu-ți vine nimic în gând, decât că nu ai învățat. (Părintele Teofil Părăian, *Rugăciunea pelerinaj către cer*, Ed.Doxologia, Iași, 2013)

Programul săptămânii 7 februarie 2016 – 14 februarie 2016

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	7 februarie	8 - 12	- Sf. Liturghie (<i>Pilda talanților</i>) – Pr.Dragoș
Duminică	7 februarie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheza – Pr.Dragoș
Luni	8 februarie	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Martți	9 februarie		- Program administrative (zi liberă)
Miercuri	10 februarie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei - Pr.Ticu
Joi	11 februarie		
Vineri	12 februarie	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	12 februarie	17- 18	- Slujba acatistului - Pr.Dragoș
Sâmbătă	13 februarie	8 - 12	- Sfânta Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Dragoș
Sâmbătă	13 februarie	17 - 18	- Vecernia duminicii a 17-a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	14 februarie	8 - 12	- Sf. Liturghie (<i>a Cananeencei</i>) – Pr.Ticu
Duminică	14 februarie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheza – Pr.Ticu

PRECIZĂRI: Nu Biserica Ortodoxă strânge semnături pentru revizuirea articolului 48, alineat 1 din Constituția României, ci voluntarii din „Coalitia pentru Familie”, împuterniciți de aceasta . Voluntarii sunt și creștini ortodocși, și o pot face în orice loc public, deci și în biserici, cu acordul preoților, fapt care nu contravine Legii. Menționăm că în Comitetul de inițiativă sunt 16 membri din mai multe confesiuni: ortodocși, catolici, greco-catolici, baptiști și pentecostali.

Biserica ortodoxă ca și alte confesiuni sprijină inițiativa Coaliției, care nu-I aparține, dar cu care este de acord.